

OP STERVEN NA ...

HUUB JANSEN

OP STERVEN NA ...

Huub Jansen

Dit werk is uitgegeven door **De Nieuwe Uitgeverij**
via **Het Nieuwe Debuteren**; hét platform voor literair talent.

De Nieuwe Uitgeverij

© Toon de Vries, 1964

© Nederlandse digitale uitgave: De Nieuwe Uitgeverij, 2015

ISBN: 978-94-91983-02-3

www.DeNieuweUitgeverij.nl

I

Willem hield haar hand vast en bedacht zich dat hij dit al heel lang niet meer gedaan had.

Hij had natuurlijk wel haar hand vastgehouden, dagelijks, maar niet zo liefdevol. En hij had het zeker niet zo intens beleefd.

Het viel hem nu pas op, nu hij er eens goed naar keek, hoe mooi haar handen waren.

Weliswaar gerimpeld door de tijd, maar mooi. Onbeschrijfelijk mooi.

Elke keer als hij met zijn hand over haar hand wreef, dan wreef hij de rimpels glad.

Voor even maar.

Dan zag hij weer de handen van het jonge meisje dat hij meer dan een halve eeuw geleden huwde.

Ze hadden veel meegemaakt deze handen. Haar handen en zijn handen. Meestal samen maar ook een tijdje apart.

Hij had heel de nacht haar hand vastgehouden.

Nee hoor, hij wilde niet weg. Hij wilde bij haar blijven. Haar adem horen en haar hand strelen.

Hij wist namelijk zeker dat zij hem wel zou horen. En dat ze hem zou voelen.

Tussendoor had hij even gauw een plas gedaan en was met fris gewassen handen weer op het krukje naast haar bed gaan zitten. Met haar linkerhand weer in zijn warme, grote handen.

“Ze zeggen dat het niet goed met je gaat Ria, dat ik je nooit meer mee naar huis kan nemen. Maar wij zullen ze verrassen hè, die doorgestudeerde artsen. Ze kunnen me wat met al die praatjes. Wij zullen ze verrassen.”

De monitor gaf een grillig beeld van haar hartslag. Hij was dan wel geen dokter, maar hij wist goed dat dat geen goed beeld was. In het vervelende piepgeluidje dat bij elke hartslag te horen was had hij geen regelmaat kunnen ontdekken. Maar gelukkig hoorde hij nog wel steeds dat piepgeluidje, want als dat stopte...

De telefoon naast het bed onderbrak zijn gedachten.

“Willem...”

Zijn stem klonk diep, maar zonder emoties.

“...Nee, niet goed. Ze zeggen dat ze de ochtend niet gaat halen, maar ik heb tegen mama gezegd dat ze over een paar dagen weer met me mee naar huis gaat. Gezond en wel.

Uiteraard heeft ze niets geantwoord, dat kan ze niet. Maar ik weet zeker dat ze me hoort en dat het helpt als ik positief tegen haar blijf praten.

Toch vindt de verpleging het verstandig als iedereen komt, voor een wake.”

Hier werd het even ijsig stil in de, ook ijsig ogende, strak witte kamer.

Willem slikte een grote brok in zijn keel weg.

“Ik snap het schat. Amsterdam is te ver voor een uurtje bezoek. Tja, honderddertig kilometer in de spits. Het is niet niks nee.

En je had toch al niet zo’n goed contact met moeder.

Heb je misschien wel tijd om even na te denken?

...Nou, of je wat wilt zeggen als ze gecremeerd wordt.

Je komt niet?”

Weer een stilte. Een stilte die hij gebruikte om met een hand over zijn vermoeide gezicht te wrijven.

“Ja, het blijft honderddertig kilometer en Mike kan inderdaad niet mee.

Nou, dan ga ik maar ophangen. Ik laat wel weten hoe het gaat.

Dag meisje.”

Hij legde zachtjes de hoorn op het toestel.

Al sinds jaren was het contact tussen Ria en Marloes verbroken. Toen Ria had uitgesproken dat zij dacht dat Mike wel eens een loverboy kon zijn, was Marloes boos weggegaan en had ze nooit meer met Ria contact gehad.

Wel met hem.

Een keer in de maand ongeveer als ze wist dat hij avonddienst had.

Dan belde ze hem op zijn werk op. Dan kon ze ook weer snel neerleggen als ze hoorde dat hij het druk had. Maar ze belde hem voornamelijk op het werk omdat ze dan zeker wist dat ze niet haar moeder aan de lijn kon krijgen. Dat was een keer gebeurd en het was een hele scene geworden met een huilende Ria en een schreeuwende Marloes.

Toen Ria zei dat ze er niet meer tegen kon en graag de lijn wilde verbreken, schreeuwde Marloes dat ze dan nooit meer met haar zou bellen. En ze had woord gehouden. En misschien was het ook wel beter zo.

Het ergste was nog wel dat Ria gelijk had. Dat Mike inderdaad een loverboy was. Hij was té lief, gaf té veel cadeautjes en beloofde té veel mooie dingen die Marloes allemaal geloofde. Maar als je verliefd bent is verliefdheid de enige waarheid in alle waarheden die ooit waar waren.

Dan is wat ouders er tegenin brengen vooral niet waar. Marloes verhuisde naar Amsterdam.

Daar zou Mike werken, als personeelswerver bij een leuke onderneming. En ze wilde voor altijd bij hem blijven.

Maar nu werkt ze in een bordeel en blijkt Mike toch niet zo heel lief meer.

Het werven van personeel ging voornamelijk via beloftes, cadeautjes en het bed.

Maar ondanks alles wil ze bij hem blijven en Mike is niet meer welkom bij Willem en Ria.

“Ze komt niet Ria” zei hij tegen haar, terwijl hij een kus op haar rimpels gaf.

“Hierna zal ik nooit meer iets van haar horen denk ik.

Dan blijf ik alleen over met Helen en de drie kleine kereltjes. Nou ja, klein. De drie jongvolwassenen.

Maar dat gaat toch zeker nog lang duren hè? Jij komt toch nog mee naar huis?”

Een verpleegkundige die voorbijkwam was stil blijven staan en had het hele tafereel bekeken.

“Kan ik iets voor u doen, meneer?”

“Nee,” antwoordde Willem, “behalve de deur sluiten als u verder gaat.”

Toen hij even langer dan normaal met zijn ogen knipperde hoorde hij hoe de deur zacht gesloten werd. Hij was weer alleen met Ria. Met zijn Ria waar hij al meer dan vijftig jaar bij was. En waar hij nu alleen afscheid van moest nemen.

Dat deed hem pijn.

De gedachte dat Ria misschien zou sterven zonder dat haar kinderen – waar ze haar hele leven voor had opgeofferd – geweest waren om nog even iets tegen haar te zeggen. Misschien kon ze het niet horen, maar het ging hem om het idee. Het idee dat ze afscheid kwamen nemen van hun eigen moeder.

Maar er was teveel gebeurd; het contact met de kinderen was inmiddels te slecht geworden.

Hij moest eerlijk bekennen dat Ria ook niet altijd de makkelijkste was geweest. Zij was altijd heel principieel geweest in haar standpunten en, als ze eenmaal een standpunt had ingenomen, was ze er met geen tien paarden meer vanaf te brengen.

Zelfs niet als bewezen kon worden dat ze het niet goed had (wat “het” dan ook mocht wezen), zelfs dan bleef ze bij haar standpunt.

Daar had ze niet alleen problemen met haar kinderen door gekregen, maar ook op het werk stond ze bekend als een lastige tante.

Ze ging nooit een conflict uit de weg, wat haar al snel de naam ‘ruziezoekster’ had bezorgd.

Of het nou tegen een directe collega was, of tegen de voorzitter van de raad van bestuur, als Ria ergens iets van vond, dan werd dat onomwonden verteld.

En met welke argumenten de anderen ook kwamen, Ria bleef altijd bij haar ingenomen standpunt.

Dat was een van de redenen waarom hij zo van haar hield.

Hij vond haar zo duidelijk.

Juist omdat zij zo standvastig was gaf hem dat handvatten in het omgaan met haar.

Dan kon hij zelf kiezen tussen de discussie aangaan, of het hele punt vermijden.

Hij vermeed het meestal. De werkgever niet.

En zo gebeurde het dat een, feitelijk klein, meningsverschil voor de rechtbank werd uitgevochten.

Haar ontslag bleek onterecht, maar gezien de verstoorde arbeidsverhouding hoefde de werkgever haar niet terug in dienst te nemen.

Wel moest er, volgens de kantonrechttersformule, een som geld worden overgemaakt. Maar haar baan kreeg ze niet terug. Ria had het geld geaccepteerd, hoewel ze het onterecht vond.

Dat was de eerste en enige keer dat Willem zich kon herinneren dat Ria het gevecht opgaf.

En nu lag ze hier. Misschien wel haar laatste gevecht te vechten.

Het gevecht waarvan ze altijd had gezegd dat het geen gevecht zou worden, maar een glorieuze overwinning. Het tweede gevecht in haar leven dat ze waarschijnlijk ging verliezen.

Een gevecht zonder scheidsrechter. Maar ook zonder eerlijkheid, zonder kansen.

Een gevecht met Ria als verliezer.

Een gevecht met de dood.

“Op sterven na ...” van Huub Jansen is vanaf 1 september 2015 verkrijgbaar in alle digitale boekhandels!